

Dit artikel bespreekt twee studies die de diagnose van autisme bij kinderen uit etnische minderheidsgroepen in Nederland hebben onderzocht. De eerste studie toonde aan dat kinderen uit etnische minderheidsgroepen sterk ondervertegenwoordigd waren in instellingen voor autismezorg. Slechts een klein percentage van de kinderen in deze instellingen kwam uit etnische minderheidsgroepen, terwijl deze groepen een veel groter aandeel hebben in de gehele kinderopopulatie. De tweede studie richtte zich op de rol van kinderartsen bij het doorverwijzen van kinderen naar autismezorg. De resultaten lieten zien dat kinderartsen kinderen uit etnische minderheden minder vaak doorverwezen voor autismeonderzoek dan Nederlandse kinderen. Dit was zelfs zo als er zorgen waren over mogelijke autismsymptomen. Wanneer de artsen gestandaardiseerde vragenlijsten gebruikten om op autisme te testen, was er geen verschil in doorverwijzing tussen de etnische groepen. Deze onderzoeken laten zien dat kinderen uit etnische minderheidsgroepen minder toegang hebben tot autismediagnose en -behandeling dan Nederlandse kinderen. Dit komt mogelijk doordat artsen minder geneigd zijn om deze kinderen door te verwijzen, mogelijk vanwege culturele verschillen of onbewuste vooroordelen. Door gestandaardiseerde vragenlijsten te gebruiken, kan dit probleem worden verminderd. Het is belangrijk dat alle kinderen, ongeacht hun culturele achtergrond, evenveel kans krijgen op een tijdige diagnose en passende hulp bij autisme. Verder onderzoek is nodig om de onderliggende oorzaken van de ondervertegenwoordiging van etnische minderheidsgroepen in autismezorg volledig te begrijpen.